

ἀγάπην καὶ τὸ σέβας καὶ πρὸς τὸν νῦν διδάσκαλόν σας,
ὅστις πιστεύω δὲν θέλει σᾶς ἀγαπᾶν ὀλιγώτερον παρ'
ἐμέ, καὶ δὲν θέλει ἐλλείπει νὰ σᾶς καθοδηγῇ εἰς τὸν δρό-
μον τῆς ἀρετῆς. Αἱ γνώσεις μου, Ἀκριβαί μου, ἦσαν ὀλί-
γαι· ἀλλ' ὁ διὰ τὴν παιδείαν ζῆλός σας πολὺς· ἤμην
εὐχαριστημένη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐν γένει ἀπ'
ὅλας σας. Προσπαθήσατε νὰ φυλάξητε τὴν φήμην τῆς
Σχολῆς μας, ναὶ κολακεύομαι ἀκόμη, ὀνομάζουσα τὴν
Σχολὴν μας· καὶ οὕτω θέλω τὴν ὀνομάζει. διότι καὶ
ἂν παρητήθην ἐγὼ, σᾶς ἔγω ἀφημένην τὴν ἀδελφὴν
μου, καὶ πρὸ πάντων, φίλταταί μου, τὴν καρδίαν μου,
τὴν ὁποίαν μόνος ὁ θάνατος, πιστεύσατέ με, θέλει
δυνηθῆν ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ σᾶς. Σᾶς ἀποχαιρετῶ, Ἀκρι-
βαί μου, φίλαι ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀποχωρίζομαι, ποτέ!
Ὅχι! ποτέ ἡ Μ. Παδέλλα δὲν θέλει λησμονήσῃ τὰς Ἀ-
κριβάς της φίλας, μὲ τὰς ὁποίας συνέζησε τὸ πλειότερον
μέρος τῆς ζωῆς της.—Ω! ἂν μίαν ἡμέραν ἡ υἱεία μου
ἐπανήρχετο· ναί! ἤθελα θυσιάσειν καὶ τὰς στιγμὰς μου
εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων τοῦ
ἔθνους μου, εἰς τὴν ἀνατροφὴν σας. Ὑγιαίνετε Φίλταται,

Σμύρνη κτλ.

ἡ Διδασκάλισσα

καὶ εἰλικρινῆς σας φιλη Μ. Παδέλλα.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΛΗΤΑ.

Παίζεις καὶ ἀστεΐζεσαι μὲ τὰ νεράσου, Μέλη!
Ὡσὰν πρωθήβης, καὶ γηρναῖς, διόλου δὲν σε μίλει·
Τὰς μαγευμένας ὀχθὰς σου ποτέ σου δὲν ἀρνεῖσαι·
Πάντοτε νίος, Μέλη μου, πάντοτε ὡς νὰ ἦσαι,
Τὰ ἴδα τά σου τρέχεις,
Καὶ χορτασμόν δὲν ἔχεις.

Τοῦ οἴστρου κ' ἐν θουσιασμοῦ σὺ ζώπυρον ἄρχαίου,
 Ὅσακ' στρέψω καὶ σ' ἰδῶ περισπασμὸν ἐκ νίου
 Σ' τὰ σπλάγγνα μὲ ἀνακινεῖς, καὶ πάραυτα ἤδεϊαν
 Μοῦ διεγείρεις εἰς τὴν ψυχὴν κατάνυξιν βαθεῖαν.

ὦ! ὅταν σὲ κυττάζω
 Μέλη, πῶς σὲ θαυμάζω!

Τίς ῥίπτων ὄντως σήμερον βλέμμα ἔς τὸ πρόσωπόν σου,
 Κ' εἰς τὸ χλοῶδες πάντοτε πράσινον βλέφαρόν σου,
 Δὲν συγκινεῖτ' εἰς θαυμασμὸν κ' εἰς ἐκπληξιν μεγάλην,
 Καὶ δὲν ζητεῖ, ἂν δυνατὸν, ἀχόρεστα, καὶ πάλιν

Τὴν λύραν νὰ τανύσης,
 Ἡρώας νὰ ὑμνήσης.

Τί σ' ἂν ἐκεῖνοι οἱ καιροί, ὦ Μέλη, ἐνθυμήσου!
 Ὅποῖαι αἱ τῆς δόξης σου ἡμέραι συλλογίσου,
 Ὅποταν τὸ ὀξύτατον δαιμόνιον τὸ πνεῦμα
 Σ' αὐτό σου τὸ φιλήσυχον καὶ θελκτικόν σου ῥεῦμα
 Καθήμενον ὑμνοῦσε
 Καὶ ψάλλον ἀντηχοῦσε!

Καὶ σὺ μεγάλως ἔχαιρες, τότε καὶ ἐγαυρίας·
 Σκιρτῶν δὲ εἰς τὰς ὀχθὰς σου ἔπαιζες κ' ἐμειδίας·
 Κ' ἐλάμβανες ἀκούσια τὸ σχῆμα Παραδείσου,
 Καὶ ἔστεφες τὸν ποιητὴν μὲ τ' ἄνθη τοῦ ναρκίσου!..
 Ἠλύσεια πεδία
 Ἦσο τῇ ἀληθείᾳ.

Τὸ πάλαι καταγώγιον Μουσῶν καὶ τῆς Παλλάδος
 Ἡ Σμύρνα, τὸ ὠράϊσμα ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος.
 Τ' ἦτον εἰπέμ' ἓνα καιρὸν; Καὶ πόσον σ' ἐκοσμοῦσε!
 Καὶ πόσον εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἀντηχοῦσε!
 Ἄ! πόλις ποία ἄλλη;
 Τοσαῦτα εἶχε κάλλη;

Αἱ τέχναι, τὸ ἐμπόριον ἔς αὐτὴν πόσον ἀνθοῦσαν
 Κ' ἐπιστημῶν καθηγηταὶ πόσον τὴν ἐτιμοῦσαν
 Οἰκοδομαὶ δημόσιοι πολλαὶ καὶ κατ' ἰδίαν
 Ἐστολίζον τῆς ῥύμας τῆς καὶ πᾶσάν τῆς πλατεῖαν.
 Τὸ κλέος τῶν χαρίτων
 Ἡ πόλις σου, ναὶ, ἦτον!

Πολιτισμός, κ' αἰσθήματα φιλάνθρωπα γενναῖα,
 Ποῦ ἀλλαχοῦ ἐφάνησαν τόσον λαμπρὰ καὶ νέα;
 Ναοὶ καὶ πάσης τάξεως μαθήσεως Σχολεῖα·
 Στοαὶ μεγάλαι, καὶ ὁδοί, λουτρά, Νοσοκομεῖα,
 Λαμπραὶ βιβλιοθῆκαι·
 Κάλλιστα ἀποθῆκαι

Ἀπάσης τάξεως καλῶν... Τί πλῆθος Γυμνασίων
 Τί θέατρα! Καὶ τί σωροὶ πραγμάτων ἐξαισίων!!!
 Ποῦ ἔγειναν πρωτότυπον εἰρήνης κ' εὐταξίας;
 Ποῦ ἄλλη πόλις ὀφθαλμὸς ἐκλήθη τῆς Ἀσίας
 Μὲ τὰ λαμπρὰ ὠδεῖα
 Καὶ τὰ Ἀσκληπιεῖα;

ὦ! τί μεγάλη ἔτρεχεν ἐκ νήσων πλῆθὺς νέων.
 Νὰ σορισθοῦν εἰς τὰς Σχολὰς τῶν παλαιῶν Σμυρναίων!
 Καὶ πόσον κρότον ἔδιδεν ἡ Ἀπασῶν Καλλίστη...
 Πλὴν τώρα; Πῶς κατήντησεν! ὦ συμφορὰ μεγίστη!!!
 Παρῆλθεν ἡ ἡμέρα!!
 Μετήλλαξεν ἡ σφαῖρα!!

Πῶς οἱ καιροὶ ἐτράπησαν! Τὸ πᾶν μετεμορφώθη!
 Ἐκεῖ ὅπου ἡ Ποίησις, Μέλη, ἐκορυφώθη,
 Βραγχνοὶ καὶ κρῦοι βάτραχοι τὴν σήμερον κοάζουν
 Τῆς διαυγοῦς σου πολιᾶς τὰ ρεύματα ταραάζουν
 Καὶ εἰς ἐμὲ παντοίας
 Γεννώσι φαντασίας!

Ἄλλ' ἄρά γε αἰώνια τὸ νέφος θέλει μένει;
 Καὶ οἱ τροχοὶ τῆς τύχης σου ἀπαύστως καρφωμένοι;...

—Ὅχι μὴν ἀπελπίζεσαι!, Ναί, λέγω σοι τὸ, Χαῖρε
 Ἀνάστηθι καὶ εὐκλειαν τὴν παλαιάν σου φέρε...
 ὦ! ναί, τὸ προφητεύω...
 Τὴν μοῖράν σου μαντεύω...

Θὰ δῆς καὶ πάλιν Ποιητὰς καὶ Συγγραφεῖς Σμυρναίους
 Καὶ ἐφαμίλιους παλαιῶν τὴν γλῶσσάν των τοὺς νέους
 ὦ! ναί, τὸ προφητεύω! Βουλὴ Βουλὴ ναὶ θεία
 Ἡ Σμύρνα τῶν ἐπιστημῶν νὰ γείνη κατοικία·
 Ἐ' ὁ Μῆλης μας νὰ γείνη!
 Τῶν Ποιητῶν ἡ κλίνη...

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥ-ΚΑΖΕΠ.

Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὑπῆρχεν εἰς τὸ Βαγδάτιον
 γ'ρων τις ἔμπορος, καλούμενος Ἀμποῦ-Καζέπ,
 πολλὰ περίφημος διὰ τὴν φιλαργυρίαν του. Μ' ὅλον
 ὅτι ἦτον ὑπὲρ πλουτος, τὰ φορέματά του ἦσαν κατεμβα-
 λωμένα καὶ κατεσχιμένα, καὶ τὸ χονδροειδέστατον
 Σαρίκιόν του τοσοῦτον ῥυπαρόν, ὥστε δὲν ἠδύνατό
 τις νὰ διακρίνῃ ποίου χρώματος ἦτον. Ἀπ' ὅλην του
 τὴν ἐνδυμασίαν, τὰ ὑποδήματά του εἴλκυον τὴν
 προσοχὴν πάντων. Οἱ μέχρις ἐνὸς δακτύλου χονδροὶ
 πάτοιτων ἦσαν στολισμένοι μετὰ πλῆθος καρτίων, καὶ εἰς
 τὰ ἐπάνω δέρματα τὸ ἐν ἐμβάλωμα ἦτον ἐπὶ τοῦ ἄλλου.
 Τὸ περίφημον πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν ποτὲ δὲν εἶχε
 τοσαῦτα κομμάτια. Δέκα χρόνους τὰ ἐφόρει ὁ Ἀμποῦ-
 Καζέπ, καὶ οἱ καλῆτεροι ἐμβαλωματάδες εἶχον κατα-
 βάλλειν ὅλην των τὴν ἐπιτηδειότητα διὰ νὰ συναρμόσῃ
 τὸ ἐν μέρος μετὰ τὸ ἄλλο. Ἐγιναν δὲ καὶ τόσον βαρεία,
 ὥστε κατήντησε παροιμία εἰς ὅλον τὸ Βαγδάτιον, καὶ
 ὅσοι ἤθελον νὰ παραστήσωσι βαρὺ τι πρᾶγμα ἔλε-